

Arrest

nr. 147 979 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de onderdelen van de bestreden beslissing die de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten betreffen.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Aangaande de vasthouding dient erop gewezen te worden dat de Raad hieromtrent geen rechtsmacht heeft, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.

Aangaande het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij betwist deze motivering geenszins. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, en in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De bestreden beslissing verwijst tevens naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet volstaat reeds als juridische grondslag. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot het voeren van een theoretisch betoog omtrent de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM. Zij hekelt dat zij niet weet waarheen zij zal uitgewezen worden en op welke manier dit zal gebeuren, en verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest, waarbij de Raad opmerkt dat zij als Kirgizische onderdaan bezwaarlijk kan voorhouden niet te weten waarheen zij zal worden uitgewezen. Hetzelfde geldt daar waar de verzoekende partij stelt dat zij de schending van het artikel 3 EVRM niet kan concretiseren omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Kirgizië in het geheel niet uitwerkt. Een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar dit artikel in een theoretische

uiteenzetting, maar nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het beroep komt, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de ontvankelijkheid reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, daar waar het betrekking heeft op de onderdelen van de bestreden beslissing die de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten betreffen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat de terugleiding naar de grens betreft het volgende gesteld:

"Aangaande het onderdeel van de bestreden beslissing dat de terugleiding naar de grens betreft, dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat dit middel louter betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet op de terugleiding naar de grens. Wat het tweede middel betreft, kan verwezen worden naar hetgeen hoger wordt gesteld aangaande de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het beroep lijkt, wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, ongegrond."

Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Gezien de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de terugleiding naar de grens reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het tegen de terugleiding naar de grens gerichte middel ongegrond is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de onderdelen van de bestreden beslissing die de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten betreffen, is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de beslissing tot terugleiding naar de grens. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE